

GUDERNE

Han havde aldrig været i Grækenland, men vidste det fandtes med bjerge og dale, delfiner og traner, bugter og øer og byer, gennemrystet af historiens jordskælv.

Han havde aldrig deltaget i ritualer for guder, men han havde oplevet dem, vidste de var til, gennemrystet af deres blotte eksistens.

Følt Tordneren, Havomvælteren, Solmagten som mere end omrids, dog næppe som skikkelser, navngivet dem: Zeus, Poseidon, Helios.

Fra først af: livsindblæsere, livsudformere, de klarhedsgivende, fornuftsforstyrende, indbyrdes, stridende, skæbnebestemmende, vanvidsbringende.

Afbildede, inkarnerede, anråbt i marmorstatuer belivet af udtryksfarver. Afvasket, fragmenteret af tidssyre, nedgravning, opgravning. Afsjælet af kopiering.

Aftegninger af forfaldne, eller bare gude- og menneskeforladte templer forvirrede ham ikke. Han koblede tilbage til guderne i deres første elementarhivler.

Digtede. Han var begyndt med den femfods rimede hymniske strofe til idealerne. Men i ånden mer og mer bortrykket til Grækenland, skrev han alene

i græske metre, de alkæiske, asklepiadiske, og i de distycha. Dog, da selve guderne gik op for ham, sprængte de samtlige oder og metre, greb hjertet, greb hånden

og førte den: skråskrift, stejlskrift, afbrudte linier,
stavelser ind over hinanden, fortættelse, opladning,
udladning, lyn i himlen, spejlskrift i skyerne.

Et nyt sprogs genesis; slynget over vort århundredes tærskel.
Fader Æter besang han, Moder Jord besvor han
i føling med begge var han i ligevægt,

fejrede dem med venner: undtagelser som han drømte
var folket. Indtil han vågnede, spurgte: Har jeg
én ligesindet iblandt det? Behøves digtere mer?

Kristus var ham en gud blandt guderne, uden kors
og naglegab. Påkaldte den spaltet–higende Ham, straks stod
Vinguden dér med vinen, og en tiger med brødet i flaben.